

Byla jednou jedna žába,

pálila ji žabí žába.
Čím by žáhu ochladila?
Mohutně se odrazila,
do potoka vletěla.
Nad pálením zvítězila,
zase byla veselá.

4, 5 Z básně, která se pěkně rýmuje, vyrobíme báseň, která se vůbec nerýmuje.
Můžeme té práci říkat *tvořivé ničení*.

B) Byla jednou jedna dáma,

pálilo jí dobré bydlo.
Čím by lidi oslnila,
přemýšlela u potoka.
Připlavalo dlouhé bidlo
a zalíbilo se jí natolik,
že ho za své dobré bydlo
hloupě vyměnila.

5 Souhlasíte se mnou, že básnička může být tak ošklivá, že je až krásná? A že může být ještě ošklivější, když se nám při své řemeslné nepovedenosti snaží podstrčit nějaké ponaučení? Ovšem pozor, čím ošklivější je výsledek, tím krásnější může být jakožto úmyslná *nepodařenina*. Povšimněme si také, že krása zošklivené básně bude hodně záviset na tom, zda tu původní, neponičenou báseň dobře známe. Krása totiž není jednou provždy pevně dána, vždycky působí dle okolností, neboli jak kdy, jak kde, jak pro koho. A vzhledem k častému satirickému vyznění úmyslných *nepodařenin*, také jak proti komu a proti čemu.

4

Byli jednou dva drozdi.

Drozdi, ne prasata.
Ti milovali droždí,
cililink ratata.

Byli to tlustí drozdi,
ač hlásky ze zlata,
následkem lásky k droždí
padali do bláta.

Jednou pak potmě, po zdi,
kočička střapatá
přišla si pro ty drozdy,
cililink ratata.

Byli jednou dva drozdi,
cililink ratata,
ti milovali droždí
jak vlci kůzlata.

A tak tam v blátě pod zdí,
sotvaže začatá,
dozněla píseň droždí

5

